

L'Expedient Cabassers

"Cabacés", nom castellà (i increïblement oficial) del poble de Cabassers

Presentació

*“No estic d'acord amb el que diu,
però defensaré fins a la mort el seu dret a expressar-ho”
Voltaire*

El municipi de *Cabacés* és dels pocs de Catalunya que encara tenen el seu topònim oficial no normatiu (només deu altres municipis comparteixen aquest dubtós honor) i l'únic que el té en llengua castellana. Es continua utilitzant com a nom oficial de la població la traducció que va imposar el franquisme després d'acabada la guerra civil del 1936-1939, en el genocidi cultural més seriós contra la cultura catalana des del Decret de Nova Planta de Felipe V.

La forma correcta per al topònim és la de *Cabassers*, restaurada el 1983 però relegada de nou a l'ostracisme el 1989, per una decisió arbitrària de l'aleshores Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya, a proposta del mateix Ajuntament de Cabassers (*Cabacés*, pels “oficialistes”).

L'Institut d'Estudis Catalans dona les raons del per què la forma correcta pel topònim és “Cabassers” i no *Cabacés*:

“1) Aquest nom de lloc ha arribat al català a través de l'àrab, per la qual cosa, i d'acord amb la normativa actual del català, el so fricatiu alveolar sord [s] es representa en posició intervocàlica per la grafia ss (tant si el nom que ha arribat al català a través de l'àrab és d'origen àrab, com per exemple *assut*, com si és d'origen romànic, com en el cas d'*Alcàsser* (l'Horta), que prové del llatí *castrum*, adaptat en àrab com *qasr*.

2) Així mateix, i també d'acord amb la normativa vigent del català, la *r*, encara que sigui muda en posició final de mot (com també ho és a *Granollers* o *Pallars*), es representa gràficament perquè apareix sistemàticament en la documentació antiga.”

Podríem afegir a l'argumentació de l'IEC la següent observació, per a major claretat del cas: el gentilici de Cabassers (*Cabacés*) és “cabasserol”. Ningú no posa en dubte la correcció del mot, amb *ss* i *r*. Llavors, si *cabasserol* és un nom derivat del topònim, com s'explica que en aquest del qual deriva no hi figurin ni la *ss* ni la *r*? I encara acceptant, com volen alguns, que el gentilici pogués ser la forma barbaritzada “cabacerol”, encara tindríem la presència de la *r* al derivat, coses que no fan més que demostrar la falta absoluta d'adequació de la forma oficial *Cabacés* a la normativa del català actual.

Però tot i aquesta claretat d'arguments, encara hi ha qui s'entesta a voler defensar la grafia *Cabacés* com a correcta, normativa i oficial. Oficial ho és per una decisió política, però correcta no pot ser-ho ni ho serà mai. La llengua té unes normes d'aplicació general, i no es poden voler eludir per motius purament polítics.

Pot dir algú que al 1985 es va fer una reunió de veïns on es va sotmetre a votació quina grafia volien com a oficial per al seu poble. Van triar entre “Cabacés”, “Cabacers” i “Cabassers”, i van elegir “Cabacés”. Això no té cap validesa. Ni una. Si ara ens posem d’acord per sotmetre a votació si la Terra és rodona o quadrada, i votem majoritàriament que és quadrada, deixarà de ser rodona? La ciència no entén ni de vots ni de majories, sino que es basa en evidències fonamentades i arguments contrastables. I en el cas de la llengua passa exactament igual; té una normativa que és de general aplicació, igual com la física té les seves lleis i la química les seves fórmules.

Defenso que cadascú escrigui el nom de Cabassers com vulgui: Cabacés, Cabacers, Cabasés, Kabacés, Kabasés, o KBS en versió SMS, si es vol. Però el nom oficial, aquest sí, hauria de ser representat per la grafia correcta, la reconeguda per l’IEC i la que s’adapta a la normativa de la llengua catalana: CABASSERS. Voler mantenir “Cabacés” com a forma oficial del topònim escapa a tota raó i a tota lògica, que només pot respondre a un esperit reaccionari de la dècada dels anys de 1980, quan la transició i la democràcia encara feien por a algun sector de la població. Però qui escrigui el topònim d’una forma diferent a la de “Cabassers” fent ús de la seva llibertat (que ampara, fins i tot, cometre faltes d’ortografia a consciència, més faltaria!) ha de reconèixer que està utilitzant una grafia incorrecta, no normativa i per tant no catalana.

També n’hi ha que esgrimeixen l’argument del “tota la vida” per a defensar, sense cap altre fonament, la validesa de la grafia “Cabacés”. “És que tota la vida s’ha escrit així”. Fals! Al llarg de la història, el topònim ha experimentat moltes variacions, des de l’“Avincabacer” que consta a la Carta de Població fins al “Cabassers” adaptat a la normativa actual, passant pel “Cabacés” castellanitzat i de la repressió franquista. En tot cas, els qui defensen l’argument del “tota la vida ha estat així” haurien d’aplicar-ho només a la seva vida. Abans les coses van ser diferents, i és justament aquest bagatge i aquesta tradició d’influència àrab al topònim el que recull la forma “Cabassers”, única correcta i increïblement no oficial. També tota la vida s’havia anat a peu i després es va passar a anar a cavall. I aquests que tota la vida havien anat a cavall no van tenir problema a conduir un automòbil quan n’hi va haver. Així doncs, l’argument del “tota la vida”, es desmorona pel seu propi pes.

A banda de tot això, el procediment que va seguir la Conselleria de Governació per al canvi de nom oficial de “Cabassers” per “Cabacés”, va ser ben atípic, com s’explica a l’apartat d’introducció: no es va publicar mai cap decret avalant aquest canvi, i l’únic que es va fer va ser incloure la forma “Cabacés” a la Llista dels noms oficials dels municipis de Catalunya que es va publicar al DOGC 1101 de 02/02/1989. Aquest canvi es va fer gairebé amb “nocturnitat i al·levosia”, si em permeteu la ironia.

A Cabassers parlar del topònim encara és tabú. L’Ajuntament i moltes entitats locals no accepten documentació amb la forma correcta i forcen a escriure un barbarisme, “Cabacés”, una forma castellanitzada pel nostre topònim. El tema també aixeca passions entre els particulars, i davant la falta d’arguments raonables per a defensar el “Cabacés”, moltes vegades les converses s’acaben a crits, com si qui més cridés més raó tingués. Ja al 1985, en ple apogeu del debat insensat de crits contra raons que va acabar fent oficial la forma “Cabacés”, una revista local que aleshores es publicava a Cabassers, El Sitjar ja publicava un article on el seu autor denunciava que molta gent del poble no comprava aquesta revista ni col·laborava amb la publicació perquè utilitzava la grafia “Cabassers”. Es queixava que “tenim tots plegats un problema que no es pot resoldre sino amb bona

voluntat per part de tots, tenim una nafra que cal guarir com més aviat millor; tots però hem d'acceptar que no valen els estreps ni la ràbia, no val el crit del sense raó ni l'actitud violenta i desmesurada d'aquell que no accepta les raons d'altri, i més si aquest altre té raons objectives i formals, i no actua amb el cor sino amb el cap, amb la raó de ser fidel a una història, a unes normes, a una llengua, a uns estudis seriosos i conscients" (Masip, Agustí: "No és qüestió de noms", a *El Sitjar*, núm. 18, primavera 1985, pàg. 4). I la nafra, 25 anys després d'aquest article, encara la tenim.

Amb la publicació d'aquest treball vull promoure un debat serè, sensat i tranquil sobre un tema que ja hauria d'estar resolt de fa anys. I vull també fer accessible a qui ho vulgui els arguments, els raonaments i els motius del per què l'única grafia correcta per al topònim de referència és "Cabassers", perquè ningú no pugui al·legar ignorància, o en tot cas pugui sortir de la ignorància en què es trobi. Invito a qui ho vulgui contradir que porti, com he fet jo, arguments vàlids, avalats i sensats del que defensi, i que no es limiti a un particularíssim "és que a mi m'agrada *Cabacés*" i es quedi tan ample.

A part d'això, també he volgut publicar tota la documentació que integra l'expedient del canvi de nom del poble, iniciat el 1980 i culminat el 1989, perquè tothom pugui veure com es van fer les coses (de malament). La transparència de l'administració és bàsica, més encara tenint en compte que l'administració hi és per a servir a la ciutadania, i no al revés, com alguns encara creuen.

Per tant, m'he animat a publicar aquesta espècie de WikiLeaks d'àmbit local amb la intenció de deixar molt clares quatre coses:

- 1) Tothom, particularment, que escrigui el nom del poble com vulgui.

- 2) Tothom, generalment, que sàpigui per quins motius l'única forma correcta pel topònim és CABASSERS.

- 3) Tothom, generalment, que sàpigui i conegui com es va fer l'expedient i el procediment de canvi de nom del 1989 que va portar la grafia "Cabacés" a l'oficialitat.

- 4) Reclamar que, a part de com els particulars vulguin escriure el nom del poble, la seva forma oficial ha de ser Cabassers, no ja només perquè és l'única que s'adapta a la normativa del català, sino per dignitat, perquè la forma "Cabacés" va ser imposada contra tota raó i tota lògica el 1939 pels franquistes que acabaven de guanyar una guerra de covards i vergonyosa contra el seu propi poble.

A manera de resum: entendríem que Lleida encara tingúes com a nom oficial "Lérida" o que a Girona es mantingués el "Gerona"? Doncs per què hem de tenir a Cabassers el "Cabacés"?

Carles Prats i Ferré

Cabassers, desembre del 2010

Introducció

“Els noms de lloc són una part essencial del patrimoni d’un poble, i contenen elements importants de la seva història i tradició. Per això, en èpoques d’opressió, els topònims són sovint deformats, i el restabliment de llurs formes tradicionals constitueix el recobriment d’un dels principals senyals d’identitat del poble” (1).

Aquest text encapçala la Llei 12/1982, de 8 d’octubre, per la qual el Parlament de Catalunya regulava el canvi de nom dels municipis catalans, amb la intenció d’aconseguir “l’aplicació efectiva d’una toponímia correcta”. La llei, promulgada els primers anys de la democràcia, s’havia fet necessària per la castellanització progressiva dels nostres noms de lloc, que calia corregir. Aquesta evolució anòmala dels topònims ja havia començat a produir-se molt abans del règim franquista que intentà un genocidi cultural contra Catalunya, i en molts casos s’inicià amb l’arribada massiva a les nostres terres de buròcrates, funcionaris i religiosos de parla castellana, sobretot a partir del 1714.

Els nouvinguts no coneixien la llengua catalana ni l’havien escrita mai, i en canvi aquesta gent es trobava amb la necessitat d’escriure el nom de moltes poblacions catalanes. De la mateixa manera, els preveres encarregats dels registres sacramentals, on hi feien constar baptesmes, enllaços i defuncions dels seus feligresos, havien d’escriure noms i cognoms que els eren desconeguts. Tota aquesta gent forana, vinguda com a aparell burocràtic arran de l’establiment de règims hostils a Catalunya que imposaven, a més, la prohibició de la llengua catalana, quan havia d’escriure els noms catalans de lloc i de persona adaptava la fonètica que sentia pronunciar a la seva pròpia escriptura, amb la consegüent castellanització que comportava per a la grafia.

En el cas dels noms de les poblacions hom féu desaparèixer de la seva escriptura tot allò que no es pronunciava, però que s’havia d’escriure per raons etimològiques. Hi ha molts exemples de la seva castellanització progressiva, i són pocs els noms de municipi catalans que al llarg dels últims tres-cents anys no hagin patit cap variació que desviï la seva grafia de l’ortografia catalana tradicional i normativa.

Un primer intent normalitzador.

Per tot això, el 1980 la Generalitat va sol·licitar a l’Institut d’Estudis Catalans (IEC) un informe sobre els noms dels municipis de Catalunya (2), i en sotmeté el resultat als ajuntaments dels que, a parer de la màxima institució científica del país, requerien un canvi de la seva grafia oficial d’acord amb la normativa del català modern. Entre aquests hi havia Cabassers, aleshores escrit *Cabacés* per herència d’aquell procés de deformació i del franquisme. A l’Ajuntament se li va proposar que adoptés la forma Cabassers perquè “és la que s’adapta a la correcta grafia catalana i a la tradició”, segons manifestava la Directora General de Política Lingüística, aleshores la senyora Aina Moll, en un escrit amb data 09/07/1980 (3).

Aquesta forma, Cabassers, ja fou proposada el 1933 per substituir la de Cabacés a la *Llista dels noms dels municipis de Catalunya* que va dreçar la Secció Filològica de l’IEC a la Generalitat (4), que l’acceptà com a oficial (5). Després, però, amb la desaparició de la democràcia el 1939, acabada la guerra civil, els franquistes anul·laren la validesa d’aquella *Llista* i els noms oficials dels municipis catalans tornaren a ser els

anteriors al 1933, desnormativitzats i adaptats de nou a la grafia castellana a consciència. Això fou un dels símbols de victòria dels rebels que havien provocat la guerra del 1936, i una humiliació addicional que volgueren fer a Catalunya, per demostrar la seva hegemonia sobre el territori català. En aquest intent -un de tants- d'anul·lar la nostra identitat com a poble, Cabassers tornà a ser conegut oficialment com "Cabacés", com tantes i tantes poblacions catalanes que hagueren d'adoptar de nou una grafia incorrecta que només responia a interessos polítics.

El 1980, doncs, la Generalitat va oferir la possibilitat a l'Ajuntament de reparar aquest greuge, i li proposà que prenguéssin l'acord d'adoptar de nou la grafia Cabassers per a fer-la oficial. Però va passar que el consistori d'aleshores no tan sols es va desentendre d'aquesta voluntat de millora, sinó que s'hi va oposar de ple amb una carta adreçada al Conseller de Governació el 3 d'octubre del 1980 (6). Aquesta lletra va anar acompanyada d'un certificat de l'Ajuntament on s'esmenta una suposada reunió de veïns que ningú no recorda (7), i en virtut de la qual "per majoria s'adoptà mantenir el nom vigent de Cabacés". Un veí del poble ens comenta que "la reunió potser sí que la van fer, però devien ser dos o tres". Aquest testimoni sembla deixar prou clar que el poble no va tenir mai constància d'aquestes primeres negociacions amb el Departament de Governació, a qui van voler fer veure que l'acord el prenia tot un poble, i no només els "dos o tres" de qui ens parlaven.

Desconeixem per què des de l'Ajuntament es reaccionava d'aquesta manera a la normalització del topònim, ni qui el pressionava perquè rebutgés tan frontalment la forma catalana del nom, i encara quins motius hi havia per a fer-ho. Perquè costa de creure que aquest rebuig s'originés només en els qui llavors formaven el consistori.

La llista del 1983

Aquesta primera protesta per evitar el retorn del nom català del poble a l'oficialitat no va tenir cap efecte, i tres anys més tard, una Resolució de 4 de febrer del 1983 (DOGC núm 303) (8) establia la llista de noms oficials de les poblacions de Catalunya que havia proposat l'IEC, amb la grafia Cabassers (9). Això volia dir que a partir d'aquell moment qualsevol particular o administració pública coneixeria el lloc amb aquest nom, i la grafia Cabacés ja no tindria cap validesa a efectes administratius.

Després de la publicació de la llista el consistori va renovar la seva sol·licitud de canvi en una visita personal al delegat de Governació a Tarragona, aleshores el senyor Josep Sendra i Navarro, el 7 d'abril del 1983 (10). Li exposaren el problema i li lliuraren una carta per al Conseller, amb el mateix propòsit que el 1980. Governació va ignorar de nou la demanda, encara que aquest cop va prendre la precaució de sol·licitar un informe detallat del topònim a l'IEC (11), amb el resultat que l'Institut mantenia "la seva proposta de l'any 1933 [...] i aconsella d'escriure Cabassers d'acord amb les normes ortogràfiques del català modern" (12).

A partir de la negativa de Governació a acceptar de nou la grafia Cabacés com a oficial, l'Ajuntament va iniciar una campanya per a promoure la grafia que li agradava. Li calia el suport popular, i per això va exposar l'assumpte als seus vilatans, però d'una manera bastant allunyada de la realitat: van fer una gran apologia de la grafia Cabacés i van exposar els motius pseudocientífics i tradicionalistes pels quals la preferien a qualsevol altra. La van presentar com la millor de les possibles, i van donar a entendre que

escriure Cabassers era cedir a una imposició forana que venia de Barcelona (“què saben els de Barcelona”, era habitual sentir en aquells moments, en referència a l’IEC i a Governació).

Van fer saber als seus ciutadans l’assumpte sota els enunciats més encaranats de l’art de la demagògia: “des de Barcelona ens diuen que...”, “ens volen fer escriure, ens obliguen a...”, “ens imposen... Cabassers”, “qui són ells per a dir-nos com hem d’escriure el nom del nostre poble!”. Mai no exposaren els motius etimològic i normatius que tenia l’Institut d’Estudis Catalans per a proposar Cabassers com a grafia oficial. Insistien que “des de sempre hem escrit Cabacés, tota la vida. Per què ho hem de canviar?”.

Hi hagué discussions bizantines, molts crits, soroll (13), i finalment acordaren convocar una assemblea de veïns per a sotmetre-li la qüestió, el 9 de gener del 1985 (14). El referèndum es decantà de la banda de “Cabacés”, i arran d’això l’Ajuntament reiterà la seva demanda a Governació (15).

Diversos testimonis de l’època ens recorden que aquest referèndum estigué mancat de qualsevol garantia, i fins es va permetre votar a persones que no estaven ni empadronades al poble. Encara que la versió oficial diu que tot això fou fet “previ un període d’informació pública d’un mes” (16) el cert és que només hi hagué una campanya propagandística dels sectors més conservadors en contra de la grafia Cabassers.

Un nou intent de l’Ajuntament.

De totes formes, el resultat d’aquesta assemblea els serví per a fer un certificat on s’afirmava que “s’acordà per àmplia majoria enviar al Departament de Governació sol·licitud demanant el canvi de nom de CABASSERS pel de Cabacés” (17). Per fer això s’amparaven a la Llei 12/1982, de 8 d’octubre, que encapçala aquest article. Tot just aquesta llei, que va ser feta per a retornar a l’origen català els topònims, i no per a fer el contrari i carregar-los d’influències foranes.

Aquest cop Governació es prengué seriosament l’assumpte, potser ja cansats de rebre les demandes de l’Ajuntament, i inicià, en contra de tots els informes, un procés per a retornar la grafia *Cabacés* a l’oficialitat. Per això calia instruir un expedient, el que publiquem en aquest informe, i feren falta més tràmits per a tirar el procés endavant. Entre ells, un certificat acreditant que l’acord del canvi fou amb el vot favorable dels set regidors que componien la corporació, signat el 20 de juny del 1985 (18). Segons el document, per tant, cap regidor no va oposar-s’hi. Segur que no, d’això n’estem convençuts; perquè un exregidor, un d’aquests que el certificat diu que votaren a favor del canvi, ens assegura que a ell mai no li ho preguntaren, i que, per tant, no es va poder pronunciar al respecte. Així doncs, per què al document hi diu que l’acord fou pres amb el vot favorable de tots els membres del consistori? És que potser les reunions continuaven essent de “dos o tres”? Cal pensar que aquest certificat no s’adiu a la realitat.

Governació, sense saber que els documents que li enviava l’Ajuntament de Cabassers per a tirar endavant el canvi de nom no eren veraçs, el gener del 1986 ja havia preparat un projecte de decret per a oficialitzar el canvi, que fou tramès al Secretari General del

Departament el dia 29 “per tal que sigui publicat al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, en cas que el projecte fos aprovat” (19). El decret hagués hagut de ser signat per Macià Alavedra, Conseller de Governació, i Jordi Pujol, President de la Generalitat, i en canvi és amb l’expedient sobre el canvi de nom, arxivat sense ni una rúbrica. El decret no es va publicar mai, i no va passar de ser un projecte no aprovat. En canvi, tots els altres canvis toponímics que es van fer a l’època, compten amb el corresponent decret publicat al DOGC que els avala, encapçalats tots de la mateixa manera: “Decret de (data) que fa referència al canvi de nom del municipi de (nom) pel del seu origen català, que és (nom)”. Aquesta fórmula no s’hagués pogut emprar mai a l’oficialització del “Cabacés”. En tot cas s’hagués hagut d’escriure al revés: “Decret que fa referència al canvi de nom del municipi de Cabassers pel del seu origen castellà, que és Cabacés”.

L’oficialització d’una grafia incorrecta: Cabacés

En canvi, encara que el projecte no fos aprovat, a la llista de noms oficials dels municipis de Catalunya publicada al DOGC núm. 1101 (20), hi va aparèixer la forma *Cabacés*, i a partir d’aquest moment hom la considerà oficial “de facto”, a tots els efectes. En contra hi havia els informes de l’Institut d’Estudis Catalans i de la Direcció General de Política Lingüística (21), i per tant el Govern hagués tingut la potestat de fer valdre el que disposa l’Article 3.2 de la Llei 12/1982, de 8 d’octubre, suspenent el canvi de nom que proposava l’Ajuntament perquè la forma proposada “conté incorreccions lingüístiques” o “no s’adiu amb la toponímia catalana”, com és el cas. Però van preferir no fer res, ni tan sols donar compliment a l’Article 3.1 de la mateixa llei, que diu que “el Consell Executiu de la Generalitat resoldrà sobre l’acord municipal en un termini de tres mesos. La resolució del Consell Executiu podrà ratificar l’acord municipal o bé anul·lar-lo”. I així, per silenci administratiu, es va aprovar la incorrecció que avui designa oficialment el poble de Cabassers. El Consell Executiu no hagués pogut ratificar mai aquest canvi, sense cap altre fonament que l’ideològic i polític. Al projecte de decret del Document núm. 20 hi diu, a l’apartat de justificació de la disposició: “Desig de l’Ajuntament que el municipi tingui la denominació exacta que consideren que li correspon”. Ja veieu quina justificació: un “desig”, saltant-se arbitràriament tota la normativa de la llengua i els informes tècnics de l’IEC.

Per altra banda, segons va explicar-me una responsable del Departament de Governació, estaven cansats de rebre les demandes de l’Ajuntament, per la qual cosa van decidir deixar estar el tema i no remoure’l més, permetent la publicació de la forma “Cabacés” a la llista del 1989. Des d’aleshores el topònim del municipi apareix com a “Cabacés” a tota la documentació generada per organismes oficials, però no pas a la generada per entitats científiques ni a les obres de referència com la *Gran Enciclopèdia Catalana*, a l’*Onomasticon Cataloniae* de Joan Coromines, o al *Diccionari de pobles i poblats de Catalunya*.

Hi ha, doncs, una evident disparitat entre la documentació oficial i la científica, i aquesta última no ha abandonat el criteri de correcció lingüística. Perquè per molt que la grafia oficial sigui la de “Cabacés”, res no treu que l’única correcta en català sigui la de “Cabassers”, com justifiquen a bastament els informes de l’Institut d’Estudis Catalans, i que “Cabacés” no sigui res més que una forma castellanitzada i imposada. Com a curiositat, podem citar el que diu el *Libro de estilo de ABC*, reconegut diari espanyol, al respecte: “Lenguas vernáculas no castellanas: Siempre se dará preferencia a la palabra castellana sobre la escrita en otras lenguas vernáculas. [...] En cuanto a los topónimos en

lenguas vernáculas españolas, véase el epígrafe Topónimos españoles”, titulat “Topónimos vernáculos y su correspondencia en castellano” on a dues columnes hi diu: “Nombre vernáculo: Cabassers”. “Nombre castellano: Cabacés” (22). Per què, doncs, una població catalana com Cabassers ha de tenir el seu topònim escrit en llengua castellana, a aquestes alçades?

Fins i tot la mateixa Generalitat de Catalunya, mitjançant el servei de consultes lingüístiques OptiMot, recomana, avui en dia, d’escriure Cabassers, grafia a la que designa com “la forma correcta lingüísticament”(23).

Perspectives de futur

L’actual consistori ha heretat aquesta situació i no té res a veure amb les decisions que es van prendre entre el 1980 i el 1989 i que van portar a l’oficialització d’una forma incorrecta per al topònim, herència directa de la repressió franquista. Però sí que hauria de ser conscient de quina és la situació, i s’hauria de plantejar retornar a la normalitat restaurant la forma “Cabassers”. Segons la llei, només l’Ajuntament té la facultat d’iniciar un procés de canvi de nom oficial per a un municipi, i fóra molt positiu que l’Ajuntament fes el pas valent d’adreçar una situació que es va tòrcer contra natura el 1989. No podem continuar tenint com a oficial la forma castellana del topònim, independentment de com el vulguin escriure els particulars, que l’escriuran com voldran sigui quina sigui la forma oficial. L’Ajuntament no ha de tenir por de fer aquest canvi per moltes passions que el tema del nom aixequin encara a Cabassers, ni pels crits que algun eixalabrat d’última hora sense raó pugui fer. Igual com la gent reconeix sense més problema el resultat d’unes eleccions democràtiques, també ha d’aprendre a reconèixer amb la mateixa facilitat el dictamen d’un informe científic avalat i seriós. Si actua, sap que tindrà el suport i l’assessorament de l’Institut d’Estudis Catalans, màxima institució científica del país. I no només aquest, sinó que també tindrà el suport i l’assistència de la raó, el bon fer i la bona fe.

L’expedient del canvi de nom

Presentem tots els documents que integren l’expedient del canvi de nom oficial del municipi de Cabassers que es conserva a l’arxiu general del Departament de Governació com a font i aval d’aquesta investigació, després d’haver fet l’anàlisi de la documentació en aquesta introducció.

NOTES:

- 1.- DOGC núm. 268, de 20/10/1982, pàg. 2.382.
- 2.- *Documents de la Secció Filològica I*, IEC, Barcelona 1990, pàgs. 85-118.
- 3.- Circular de la Direcció General de Política Lingüística, de 09/07/1980, a l’Ajuntament de Cabassers. Vegeu el Document núm. 1
- 4.- Vegeu els documents

5.- Vegeu els documents

6.- Document núm. 2

7.- Aquesta reunió sí que es va celebrar el 1985, però no consta que al 1980 se'n fes cap altra.

8.- Vegeu els documents

9.- Aquesta llista tornà a aparèixer ald DOGC el 1985, també encara amb la forma Cabassers.

10.- Vegeu els Documents 3 I 4

11.- Vegeu el Documents 5 I 7

12.- Vegeu el Document 13

13.- Una revista local cabasserola, *El Sitjar*, editada entre 1983 i 1986, es fa ressò de la polèmica en tres articles:

Masip i Vidal, Agustí: "Èl perquè de Cabassers i no d'una altra manera", núm. 4, juliol-agost del 1983, pàg. 5

Biete Farré, Vicenç: "El perquè de Cabacers", núm. 6, octubre del 1985, pàg. 4
Masip i Vidal, Agustí: "No és qüestió de noms", núm. 18, primavera del 1985, pàg. 4

14.- Vegeu el Document 6

15.- Vegeu el Document 6

16.- Biete Farré, Vicenç: *Cabacés, un poble al peu de Montsant*, Ajuntament de Cabassers, 1991, pàg. 342. Sí que es va publicar un edicte de l'Ajuntament al BOP de la província de Tarragona núm. 64, de 16/03/1985, d'exposició pública de l'expedient. Vegeu el Document 10

17.- Vegeu el Document 6

18.- Vegeu el Document 14

19.- Vegeu el Document 20

20.- Vegeu els documents

21.- Vegeu els Documents 13 I 24

22.- *Libro de estilo de ABC*, pàgs. 59 i 145.

23.- Vegeu els documents